

Πάτερ, γιατί να μην τρώμε κρέας στις νηστείες;

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε εις το Μοναστήρι της Κεχαριτωμένης Θεοτόκου, κατά την ημέρα επισήμου εορτής ευρισκόμεθα εις την επίσημο τράπεζα, τόσο οι Πατέρες και αδελφοί, όσο και αρκετοί λαϊκοί. Ανάμεσα στους λαϊκούς υπήρχε κι κάποιο παιδί , από όσο ενθυμούμαι, του δημοτικού σχολείου.

- Γέροντα, θα ήθελα να κάνω μία ερώτησι, είπε ο μικρός μαθητής.
 - Να σε ακούσω παιδί μου, απεκρίθη ο Γέροντας , χωρίς να περιφρονήση την ηλικία του.
 - Η Εκκλησία εκανόνισε κατά τη νηστεία να τρώμε μερικά φαγητά και μερικά άλλα όχι. Γιατί, λοιπόν, τα ερρύθμισε κατ' αυτόν τον τρόπο; Γιατί δεν έβαλε το αντίθετο ακριβώς πρόγραμμα και, όταν νηστεύουμε , να τρώμε κρέας;
- Οι πατέρες ήρχισαν να χαμογελούν ,με την πρωτότυπη πράγματι ερώτησι: Γιατί να μην είναι νηστήσιμο το κρέας και αρτύσιμα τα φασόλια;
- Μη γελάτε συνεβούλευσε με σοβαρότητα ο Γέροντας: Το ερώτημα είναι πολύ αξιόλογο.
 - Άκουσε παιδάκι μου. Εάν υποθέσουμε ότι έτσι απεφάσιζαν οι Πατέρες , τότε όλοι μόνιμα θα «ενηστεύαμε» και ποτέ δεν θα «κατελύαμε».

Και αμέσως άρχισε να αναλύη γιατί η εκκλησία τα όρισε κατ' αυτόν τον τρόπο και όχι αντιστρόφως.

Με επιχειρήματα επεξηγούσε• διατί προς εξάσκηση πρέπει να καταλύωμε τα πιο απλά και όχι τα πιο εύγευστα φαγητά.

Μετά ανέφερε και αρκετά επιχειρήματα με τα οποία εσυσχέτισε τη νηστεία με την πνευματική ανάβασι του ανθρώπου και με τη διανοητική πρόοδο δια της μελέτης.

- Το πολύ και καλό φαγητό , κατέληξε, δεν υποβοηθά ούτε εις την πνευματική ζωή ούτε και εις την ανάγνωσι. Διότι κατά τους αρχαίους «πλατεία γαστήρ λεπτόν νουν ου τίκτει».

- Το πλήρες στομάχι με τερψιλαρύγγια φαγητά δεν επιτρέπει εις τον νου να χρησιμοποιή όλες του τις δυνάμεις και δυνατότητες. Η πολυφαγία εξασθενίζει τη βούλησί μας. Τότε εκδηλώνουμε μειωμένη αντίστασι προς τις προκλήσεις του ποτού, του τσιγάρου, των ηδονών, της αμαρτίας και κάθε είδους διαφθοράς.

Έτσι η συζήτηση έφτασε ες μεγάλο βάθος και με αρκετές προεκτάσεις!

Η άσκησης, η σωματική και η διανοητική, αποτελεί βασικό στοιχείο της προόδου του ανθρώπου. Ασφαλώς δε, η λιτή διατροφή υποβοηθά σημαντικά αυτήν την άσκηση.

Εδώ υπογραμμίζουμε ότι η άσκησης δεν αποτελεί αυτοσκοπό , αλλά μέσο και μέθοδο ανόδου και προόδου του ανθρώπου που είναι συνάμα διττής συνθέσεως, ήτοι χοϊκός και πνευματικός.

«ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ

του π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ»

Αρχιμ. Ιεροθέου Αργύρη

Ιεροκήρυκος Εκδόσεις “ ΥΠΑΚΟΗ”

Πηγή: eisdoxanthou-gk.blogspot.gr